

Han kom ind i en Kasse af Jern, som stod paa Dækket, udsat for Solens Straaler, saa varm, at man ikke kunde holde Haanden paa den, og ikke større, end at der lige kunde staa en Briks; om Dagen var den skoldende hed og om Natten knagende kold, ved Temperaturforandringen dannedes der Vanddråber, som dryppede ned i Hovedet paa ham. 2 x 5 Dages mørk Arrest paa indskrænket Kost for at have været kort for Hovedet eller noget lignende! Og ikke alene fik Manden denne Straf, men han blev senere af samme Grund jaget bort. At han tog Livet af sig af samme Grund, undrer mig ikke. Hvad der var foregaaet, pinte Manden saa meget, at han mente ikke at kunne bære det. En Arbejder paa over 60 Aar — altsaa ikke helt en Dreng —, som nærmest er, hvad man kan kalde syg, og muligvis ikke egner sig til Arbejdet, havde for nylig begaaet en Forseelse. Han blev kaldt til Direktøren, denne dømte ham til 2 Dages mørk Arrest — selvfølgelig mørk Arrest! Det vilde Manden ikke modtage. Saa kan du gaa til den næste Instans, blev der sagt. Det var Chefen. Der fik han 3 Dage. Var han kommet til flere Instanser, var Straffen sikkert steget yderligere. Der tages ikke med Fløjelshandsker paa Orlogsværftets faste Arbejdere. Denne Mand paa over 60 Aar fik 3 Dages mørk Arrest for en Forseelse — han havde maaske været beruset, det ved jeg ikke —, som aldeles ikke kan straffes i det private Liv. At putte et Menneske i mørk Arrest, fordi han har været beruset, eller hvad det nu har været, kalder jeg en barbarisk Straf. Det er vel at mærke alle arbitrære Straffe. Der anklages alle Instanser igennem, der er ingen Forsvarere for de vedkommende, kun Anklagere, og disse Anklagere mener, at naar man har Loven og Bestemmelserne, skal man ogsaa bruge dem. Man kunde tænke sig, at de kunde haandhæve dem paa en lempeligere Maade og lade være at bruge dem uden højst tvingende Grunde, men de bruges. Hvorvidt de misbruges, tør jeg ikke sige noget om, men i alt Fald synes jeg, at de bruges lovlig meget. Endvidere har de faste Arbejdere selvfølgelig den Fordel, at naar de puttes i Brummen, faar de deres Løn, og det er jo naturligt, at man regner det med til de sociale Goder, som Orlogsværftets Arbejdere har, og som

summeres op, naar der er Tale om Lønforbedring for dem. Det er ganske i sin Orden og falder godt i Traad med det øvrige.

Jeg kunde have ønsket at drage en Parallel med den Maade, hvorpaa Københavns Kommune optræder overfor sine Folk, og de Lønninger, de har, men da det er almindeligt bekendt, at disse Lønninger er betydeligt over Orlogsværftets Arbejders Lønninger, og at Behandlingen er en ganske anden — man putter dem ikke i Hullet for en lille Forseelse —, skal jeg lade det ligge. Naar den højtærede Minister gik imod den enstemmige Udtalelse fra samtlige Arbejdere, der har været afhørte i den gamle Kommission, var det vel, fordi han tænkte sig, at han bedre kendte Arbejdernes Vel, end de selv kendte det. Jeg maa gaa ud fra, at den højtærede Minister mener, at det, han foretager sig her, er en Retfærdighedshandling, men naar vi andre skal dømme om dette, maa der foreligge en upartisk Redegørelse over Forholdet, som man skal dømme om, for at man kan se, hvorledes de nye Forhold skal være. Og her lyser jeg hele Tiden efter en Redegørelse over, hvad det er, man sammenligner Orlogsværftets Arbejders Lønninger med, og hvorpaa den højtærede Minister i Dag støtter sine Udtalelser om, at det viser sig nu, at de er paa Højde med de private. Naar Tinget skal dømme i dette Forhold, har det Krav paa at faa at vide, hvad det er for Lønninger i det private Liv, der henvises til, som ikke under tilsvarende Forhold er højere. Ordføreren talte i Gaar om denne Sag. Jeg havde en Følelse af, at han ikke var vel tilpas — det er man aldrig, naar man har med en daarlig Sag at gøre —, og jeg udlagde det til Ære for ham, at han følte sig trykket af Situationen, det vilde jeg ogsaa have gjort i hans Sted, muligvis vilde jeg slet ikke have forelagt denne Sag, men Folks Syn paa en Ting kan jo være forskelligt. Men selv om Spørgsmaalene, som vi behandler her, i Regelen behandles politisk, skal Sagerne dog, synes jeg, have et forsvarligt Grundlag, og naar jeg nu har paavist — og for at gøre det behøver jeg ikke at søge langt, thi det kan enhver se —, at alt, hvad de faste Arbejdere paa Orlogsværftet har af Indtægter, er taget med i Beregningen af deres Lønninger, og man maa erkende, at Overarbejdspenge, og